

Warszawa, dnia 22 lutego 2010 r.

DL-P III 4290-5/10

Pan

Piotr ZIENTARSKI

Przewodniczący Komisji

Ustawodawczej Senatu RP

W odpowiedzi na pismo z dnia 28 stycznia 2010 r., BPS/KU-034/762/2/2010, uprzejmie przedstawiam opinię o projekcie ustawy o zmianie ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze (druk senacki nr 762).

Przepis art. 28 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1361) stanowi, że wniosek dłużnika o ogłoszenie upadłości, który nie został należycie opłacony, podlega zwrotowi bez wzywania o jego uzupełnienie lub opłacenie. Dotyczy to również wniosku o ogłoszenie upadłości zgłoszonego przez wierzyciela reprezentowanego przez adwokata lub radcę prawnego, albo wierzyciela będącego przedsiębiorcą.

Wprowadzając tak rygorystyczny przepis w zakresie wymogów formalnych i fiskalnych wniosku o ogłoszenie upadłości ustawodawca kierował się potrzebą usprawnienia postępowania, zakładając, że rygoryzm w tym zakresie doprowadzi do składania wniosków wraz z dowodem uiszczenia stosownej opłaty.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 10 listopada 2009 r. w sprawie P 88/08 stanął na stanowisku, że przepis ten, w zakresie odnoszącym się do dłużnika niekorzystającego z pomocy adwokata lub radcy prawnego, w praktyce utrudnia takiej osobie dostęp do organów ochrony prawnej i powoduje, że prawo do sądu jest jedynie pozorne i orzekł w tej części jego niezgodność z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Biorąc pod uwagę treść tego orzeczenia oraz jego skutki prawne, inicjatywa ustawodawcza Senatu Rzeczypospolitej Polskiej zasługuje na poparcie.

Należy wskazać, że przedmiotowy wyrok jest konsekwencją przyjętej przez Trybunał linii orzeczniczej w zakresie odformalizowania postępowania w sprawach cywilnych, a w szczególności w sprawach gospodarczych.

Podobnie Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 20 grudnia 2007 r. (sygn. akt P 39/06) uznał, że art. 130² § 4 zdanie pierwsze w związku z art. 494 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398, z późn. zm.) były niezgodne z Konstytucją RP w zakresie w jakim w postępowaniu w sprawach gospodarczych przewidywały, że sąd odrzuca nieopłacone zarzuty od nakazu zapłaty wniesione przez przedsiębiorcę niereprezentowanego przez adwokata lub radcę prawnego, bez uprzedniego wezwania do uiszczenia należnej opłaty.

Z tego względu uchylony został art. 130² § 3 i art. 479^{8a} Kpc na podstawie ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 234, poz. 1571). W ustawie został uchylony również art. 130² § 3.

Surowy rygor niezachowania wymogów formalnych wniosku o ogłoszenie upadłości składanego przez przedsiębiorcę wskazany w art. 28 ust. 1 ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze, jako niewątpliwie odbiegający od obowiązujących uregulowań Kodeksu postępowania cywilnego, wymagał złagodzenia, co znalazło wyraz w wyroku Trybunału z dnia 11 listopada 2009 r.

Wejście w życie projektowanej regulacji spowoduje konieczność wzywania wnioskodawców, którzy nie są reprezentowani przez adwokata lub radcę prawnego, do uiszczenia opłaty od wniosku o ogłoszenie upadłości. Powstałe z tego tytułu koszty są jednak trudne do oszacowania, a ewentualne zwiększone w 2010 r. wydatki w tym zakresie, zostaną poniesione przez sądy powszechne w ramach zaplanowanego budżetu w drodze wewnętrznych przesunięć w planach finansowych.

Z wyznaczni kancelarii

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Zbigniew Wrona
PODSEKRETARZ STANU